

Finanční arbitř

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/4070/2017
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/SU/178/2016

N á l e z

Finanční arbitř příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 17. 2. 2016 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh ■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti Sberbank CZ, a.s., IČO 25083325, se sídlem U Trezorky 921/2, 158 00 Praha 5 – Jinonice, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, spisová značka B 4353 (dále jen „Instituce“), vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve věci úročení úvěru ze smlouvy o úvěru č. 199997 ve výši diskontní sazby platné v den uzavření smlouvy o úvěru a vrácení rozdílu mezi již zaplacenými smluvními úroky z úvěru a úroky ve výši diskontní sazby, takto:

Návrh se podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

1 Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se domáhá určení, že úvěr, který mu Instituce poskytla na základě smlouvy o úvěru, kterou spolu uzavřeli, se úročí ve výši diskontní sazby platné v době uzavření smlouvy o úvěru uveřejněné Českou národní bankou, a vrácení rozdílu mezi již zaplacenými smluvními úroky z úvěru a úroky ve výši diskontní sazby, protože Instituce porušila ve vztahu k němu svoji zákonnou informační povinnost poskytovatele spotřebitelského úvěru, když mu neposkytla ve smlouvě o úvěru informaci o právu obdržet kdykoli bezplatně výpis z účtu v podobě tabulky umoření, o úrokové sazbě použitelné v případě opožděných plateb platné v okamžiku uzavření smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, o právu na odstoupení od smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, o právu na předčasné splacení spotřebitelského úvěru a o možnosti mimosoudního řešení spotřebitelských sporů prostřednictvím finančního arbitra.

Finanční arbitř zjistil, že Navrhovatel dne 22. 10. 2015 požádal Instituci o úvěr, tedy vyplnil Instituci vyhotovenou formulářovou žádost o spotřebitelský úvěr, který mu dne 30. 10. 2015 Instituce akceptačním dopisem schválila, a tím došlo mezi Navrhovatelem a Institucí k uzavření smlouvy o spotřebitelském úvěru č. ■, na základě které se Instituce zavázala

poskytnout Navrhovateli úvěr ve výši 570.000 Kč a Navrhovatel se zavázal Instituci poskytnutý úvěr spolu s úrokem vrátit v 96 měsíčních splátkách ve výši 7.653 Kč (dále jen „Smlouva o úvěru“).

Finanční arbitr považuje Navrhovatele za spotřebitele ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, protože nezjistil, že by Navrhovatel ve smluvním vztahu s Institucí nevystupoval jako fyzická osoba, která nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, jak definují spotřebitele hmotněprávní předpisy.

Instituce je bankou podle zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o bankách“), a mezi její hlavní činnosti patří podle § 1 odst. 1 písm. b) zákona o bankách poskytování úvěrů. Instituce je oprávněna k výkonu této činnosti na základě licence udělené Českou národní bankou. Jelikož finanční arbitr při zkoumání podmínek řízení nezjistil žádné skutečnosti, které by zpochybnil, že Instituce v předmětném smluvním vztahu vystupuje v postavení věřitele při nabízení, poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru, považuje finanční arbitr Instituci za instituci ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi.

Smlouva o úvěru představuje smlouvu, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr ve smyslu zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“).

K rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí, je finanční arbitr příslušný, neboť se jedná o spor mezi věřitelem a spotřebitelem při poskytování spotřebitelského úvěru podle § 1 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 3 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle ustanovení § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dána pravomoc českého soudu.

4 Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel potvrzuje, že s Institucí uzavřel Smlouvu o úvěru.

Navrhovatel namítá, že Instituce porušila svoji zákonnou informační povinnost podle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru ve spojení s přílohou č. 3 odst. 1 písm. h), k), n), p) a r) téhož zákona, protože ho ve Smlouvě o úvěru neinformovala o právu obdržet kdykoli bezplatně výpis z účtu v podobě tabulky umoření, o úrokové sazbě použitelné v případě opožděných plateb platné v okamžiku uzavření smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, o právu na odstoupení od smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, lhůtě během níž může být toto právo vykonáno, a dalších podmínkách pro výkon tohoto práva, včetně informace o povinnosti spotřebitele zaplatit čerpanou jistinu a příslušný úrok podle § 11 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru, jakož i o částce úroku splatné za den, o právu na předčasné splacení spotřebitelského úvěru, o případném právu věřitele na náhradu vzniklých nákladů a o způsobu jejich stanovení, a o možnosti mimosoudního řešení spotřebitelských sporů prostřednictvím finančního arbitra, a proto se domáhá úročení úvěru ze Smlouvy o úvěru od počátku úrokem ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou.

Navrhovatel potvrzuje, že tyto informace Instituce částečně uvedla v Úvěrových podmínkách 1, které mají být součástí smluvní dokumentace, Navrhovatel se však domnívá, že tyto informace měla Instituce poskytnout přímo ve Smlouvě o úvěru.

Navrhovatel tvrdí, že na tuto skutečnost upozornil Instituci dopisem ze dne 18. 1. 2016, ve kterém současně požádal o zjednání nápravy, avšak Instituce na jeho žádost odpověděla e-

mailem ze dne 17.2.2016 záporně. Navrhovatel namítá, že ho Instituce neseznámila s Úvěrovými podmínkami 1 a Sazebníkem, neboť nebyly ke Smlouvě o úvěru přiloženy. Navrhovatel dále namítá, že Úvěrové podmínky 1 obdržel teprve v lednu 2016 poté, co si je osobně vyžádal u Instituce a že jeho podpis na Smlouvě o úvěru nelze považovat za seznámení s Úvěrovými podmínkami 1 a Sazebníkem.

Navrhovatel tvrdí, že informaci o nových Úvěrových podmínkách 2 obdržel do internetového bankovníctví v březnu 2016, ale nikterak na tuto informaci nereagoval. Navrhovatel dále tvrdí, že doplnění informace o možnosti řešení spotřebitelských sporů prostřednictvím finančního arbitra do Úvěrových podmínek 2 účinných od 1. 5. 2016 nezbavuje Instituci toho, aby nesla následky za porušení informační povinnosti, když „[k] porušení informační povinnosti došlo při sjednání úvěrové smlouvy.“

Navrhovatel tvrdí, že Instituci do dne podání návrhu na zahájení řízení řádně a včas uhradil tři splátky ve výši 7.653 Kč.

6 Tvrzení Instituce

Instituce potvrzuje, že uzavřela s Navrhovatelem Smlouvu o úvěru.

Instituce namítá, že informace o právu na odstoupení od Smlouvy o úvěru včetně informace o povinnosti Navrhovatele zaplatit jistinu a příslušný úrok podle § 11 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru a částce úroku splatné za den uvedla v části „*Povinné údaje dle zákona o spotřebitelském úvěru*“ odst. 4 Žádosti o úvěr.

Instituce namítá, že informaci o právu obdržet kdykoli bezplatně výpis z účtu uvedla v části V. odst. 4 Úvěrových podmínek 1, informaci o úrokové sazbě použitelné v případě opožděných plateb, informaci o právu na odstoupení od smlouvy a právu na předčasné splacení poskytla Navrhovateli ve Standardních informacích, které Navrhovatel obdržel společně s Žádostí o úvěr, a o možnosti mimosoudního řešení spotřebitelských sporů prostřednictvím finančního arbitra informovala Navrhovatele v části 6 čl. V odst. 3 Všeobecných obchodních podmínek 1.

Instituce dále tvrdí, že Žádost o úvěr, Standardní informace, Úvěrové podmínky 1, Všeobecné obchodní podmínky 1, Sazebník a Akceptační dopis tvoří jednu Smlouvu o úvěru a že Navrhovatel svým podpisem na Žádosti o úvěr potvrdil, že všechny tyto dokumenty převzal, přečetl a porozuměl jim.

Instituce namítá, že „nelze v právu nalézt žádný legitimní podklad pro zužující výklad, že smlouva je pouze to, co je jako smlouva výslovně označeno“ a že „obdobně neobstojí argumentace, že obchodní podmínky nejsou součástí smlouvy, a tudíž smlouvou v širším smyslu.“

Instituce tvrdí, že součástí Smlouvy o úvěru jsou i další dokumenty včetně obchodních podmínek, a pokud Instituce poskytla Navrhovateli informace v těchto dokumentech, nikterak neporušila § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, který stanoví, že část smlouvy může být určena odkazem na obecné podmínky. Instituce současně odkazuje na úpravu § 1751 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Zákon o spotřebitelském úvěru ani občanský zákoník přitom neupřesňují, které informace nemohou být v obchodních podmínkách poskytnuty. Instituce namítá, že úprava informací v obchodních podmínkách nebo jiných dokumentech, které tvoří nedílnou součást Smlouvy o úvěru, je tedy v souladu se speciální i obecnou právní úpravou.

Instituce dále odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu České republiky, například rozhodnutí sp. zn. 20 Cdo 1527/2009 a 33 Cdo 1614/2011, ve kterých Nejvyšší soud České republiky potvrdil, že „*obchodní podmínky jsou nedílnou součástí smlouvy.*“

Instituce namítá, že finanční arbitr na rozdíl od soudů nemá pravomoc vykládat zákony, měl by proto vycházet z textu zákona a nikoli z jeho zužujícího výkladu ohledně pojmu „*smlouva*“.

Instituce tvrdí, že Navrhovatel měl k dispozici všechny podstatné informace bez ohledu na to, v jakém dokumentu mu byly poskytnuty, těmto informacím rozuměl a Instituce tedy splnila účel stanovený zákonem o spotřebitelském úvěru.

Instituce namítá, že Navrhovatel je osobou velmi dobře obeznámenou s úvěrovou problematikou, neboť se v rámci svého výkonu povolání u Banky 1 zabývá řešením stížností v obdobných případech, nejde tedy o běžného spotřebitele. Instituce namítá, že Navrhovatel neuzavřel Smlouvu o úvěru v souladu s dobrými mravy a takové jednání nemůže mít u finančního arbitra oporu. Instituce dále odkazuje na ustanovení § 5 občanského zákoníku s tím, že Navrhovatel měl při uzavírání Smlouvy o úvěru postupovat s odbornou péčí a odhalit nedostatky Smlouvy o úvěru již při jejím uzavírání, a pokud tak neučinil, jdou důsledky k jeho tíži.

Instituce namítá, že tvrzení Navrhovatele o neobdržení Úvěrových podmínek 1 spolu se Smlouvou o úvěru je nepravdivé a zcela účelové, neboť Navrhovatel neuzavřel Smlouvu o úvěru při prvním jednání, ale před jejím uzavřením se několikrát informoval na různá ustanovení Úvěrových podmínek 1. Navíc Instituce má interní postupy a informační systémy nastaveny tak, aby při uzavření smluv o úvěru vždy došlo k předání veškeré smluvní dokumentace včetně úvěrových podmínek, neboť žádost o úvěr a úvěrové podmínky se tisknou jako jeden celek z interní aplikace Instituce a jsou označeny specifickým tiskovým číslem.

7 Podání ústního vysvětlení Instituce

Při podání ústního vysvětlení Instituce sdělila, že od 1. 5. 2016 došlo ke změně obchodních podmínek, kdy Instituce vložila informaci o možnosti řešení spotřebitelského sporu prostřednictvím finančního arbitra do Úvěrových podmínek 2 a zjednodušila Všeobecné obchodní podmínky 2, čímž Instituce odstranila Navrhovatelem tvrzené nedostatky ve splnění informační povinnosti a obchodní podmínky již odpovídají nárokům Navrhovatele v řízení před finančním arbitrem. Změnu obchodních podmínek přitom Instituce oznámila Navrhovateli v souladu s § 1752 občanského zákoníku, části IX. odst. 2 Úvěrových podmínek 1 a části 6 čl. IV. Všeobecných obchodních podmínek 1, zasláním zprávy do internetového bankovníctví. Instituce tvrdí, že se Navrhovatel s návrhem na uvedenou změnu seznámil dne 3. 3. 2016 a tento návrh neodmítl ani Smlouvu o úvěru nevypověděl, proto se tyto dokumenty staly od 1. 5. 2016 součástí Smlouvy o úvěru.

Instituce opětovně namítá, že Navrhovatel není běžným spotřebitelem, ale vzhledem ke své pozici ombudsmana v Bance 1 má v problematice úvěrů značné znalosti a už při uzavírání Smlouvy o úvěru bylo jeho cílem reklamovat porušení informačních povinností Instituce ve Smlouvě o úvěru a požadovat úročení úvěru od počátku ve vyšší diskontní sazby platné v době uzavření Smlouvy o úvěru uveřejněné Českou národní bankou, a že takové jednání nemůže požívat právní ochrany.

8 Místní šetření v sídle Instituce

Při místním šetření Instituce finančnímu arbitrovi demonstrovala proces zadávání žádosti o úvěr do interního systému pracovníkem Instituce, kdy po vyplnění všech údajů, má pracovník Instituce k dispozici tlačítko „vytisknout žádost“, kterým vygeneruje jeden jediný dokument, a to celou úvěrovou žádost včetně úvěrových podmínek, které jsou nedílnou součástí této žádosti. Instituce sdělila, že tento dokument lze pouze vytisknout nebo uložit a že je zamčený pro jakékoli změny a teprve po vytištění žádosti má pracovník Instituce k dispozici tlačítko „předat do schvalování“, kterým se žádost odesílá do centrály, kde schvalování probíhá.

Instituce dále finančnímu arbitrovi zobrazila v interním systému reálný stav žádosti Navrhovatele, která se nachází ve fázi „úvěr načerpán“, kdy není možné znova vytisknout žádost o úvěr včetně úvěrových podmínek, neboť tlačítko „vytisknout žádost“ v systému již není k dispozici.

Instituce poté zobrazila finančnímu arbitrovi logovací tabulku a ukázala log pořízený dne 22. 10. 2015 v 14:56:44, kdy pracovník na pobočce stisknul tlačítko „generuji úvěrovou žádost“, která obsahuje úvěrové podmínky, a informovala ho, že tento log se později v logovací tabulce již nevyskytuje.

9 Pokus o smír

Finanční arbitr v souladu s ustanovením § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi vyzval účastníky řízení ke smírnému vyřešení sporu.

Navrhovatel považoval smírné řešení sporu za možné v případě, že se Smlouva o úvěru bude od počátku uročit ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou a Instituce mu vrátí rozdíl mezi již zaplacenými smluvními úroky z úvěru a úroky ve výši diskontní sazby.

Instituce považovala za smírné řešení sporu úročení úvěru ze Smlouvy o úvěru diskontní sazbou České národní banky od doby čerpání úvěru do doby podání návrhu na zahájení řízení před finančním arbitrem a dále refinancování dosud neuhrazené jistiny novým úvěrem za stejných podmínek jako stávající úvěr s tím, že by Navrhovateli poskytla Navrhovatelem namítané chybějící informace v těle smlouvy. Navrhovatel toto smírné řešení sporu však odmítl.

Navrhovatel následně považoval smírné řešení za možné, pokud mu Instituce vrátí rozdíl mezi již zaplacenými smluvními úroky z úvěru a úroky ve výši diskontní sazby a budoucí splátky se od uzavření smíru budou uročit úrokovou sazbou ve výši 3 %; to Instituce odmítla.

Finančnímu arbitrovi se proto smírného řešení sporu mezi stranami sporu před vydáním tohoto nálezu nepodařilo dosáhnout.

10 Právní posouzení

Finanční arbitr podle ustanovení § 12 odst. 1 a 3 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Finanční arbitr při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné podklady.

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje rozhodné psané právo, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se tam, kde je to možné, opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“). Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, rozhodnutí finančního arbitra jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Předmětem sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je posouzení, zda Instituce ve vztahu k Navrhovateli splnila řádně svoji informační povinnost poskytovatele spotřebitelského úvěru, jak jí ukládá zákon o spotřebitelském úvěru, nebo zda se v případě jejího porušení uplatní zákonná sankce, tedy že je úvěr ze Smlouvy o úvěru od počátku úročený ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou a že Instituce má povinnost vrátit Navrhovateli rozdíl mezi již zaplacenými smluvními úroky z úvěru a úroky ve výši diskontní sazby.

10.1 Právní režim Smlouvy o úvěru

Smlouvu o úvěru uzavřely strany sporu za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“).

Finanční arbitr považuje Smlouvu o úvěru za smlouvu o úvěru ve smyslu § 2395 a násl. občanského zákoníku, neboť to plyne z jednotlivých smluvních ujednání o právech a povinnostech smluvních stran.

Smlouva o úvěru je zároveň smlouvou spotřebitelskou uzavřenou v režimu zvláštní úpravy zákona o spotřebitelském úvěru, neboť podle ustanovení § 9 odst. 2 věty první občanského zákoníku platí, že *„[s]joukromá práva a povinnosti osobní a majetkové povahy se řídí občanským zákoníkem v tom rozsahu, v jakém je neupravují jiné právní předpisy“*.

Od 1. 12. 2016 je platným a účinným předpisem, který upravuje spotřebitelský úvěr, zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „nový zákon o spotřebitelském úvěru“). Podle ustanovení § 164 tohoto zákona však platí, že *„[n]ení-li dále stanoveno jinak řídí se práva a povinnosti ze smlouvy o spotřebitelském úvěru uzavřené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dosavadními právními předpisy.“*

Jelikož Smlouvu o úvěru uzavřeli Navrhovatel a Instituce před účinností nového zákona o spotřebitelském úvěru, řídí se práva a povinnosti z ní vyplývající výhradně zákonem o spotřebitelském úvěru. Zákon o spotřebitelském úvěru je vůči občanskému zákoníku ve vztahu speciality. Proto má aplikace právních norem v něm obsažených přednost před aplikací právních norem obsažených v občanském zákoníku. Tím však není dotčena subsidiární aplikace občanského zákoníku v otázkách, které zákon o spotřebitelském úvěru neupravuje.

10.2 Rozhodná smluvní úprava

Ze shodných tvrzení stran sporu, jakož i ze shromážděných podkladů, má finanční arbitr za prokázané, že Navrhovatel a Instituce uzavřeli Smlouvu o úvěru, a to na základě Žádosti o úvěr podané Navrhovatelem a Akceptačního dopisu Instituce zasláného Navrhovateli.

Ze Smlouvy o úvěru pak finanční arbitr zjistil, že

- a) v čl. označeném Povinné údaje dle zákona o spotřebitelském úvěru odst. 4 Žádosti o úvěr si strany sporu sjednaly, že *„částka úroků vztahující se ke spotřebitelskému úvěru splatná*

za den při odstoupení od smlouvy ze strany žadatele bez uvedení důvodů do 14 dnů ode dne jejího uzavření v souladu s odst. 4 části VIII. Úvěrových podmínek činí 102,76 Kč (za předpokladu vyčerpání celé výše úvěru ihned po uzavření smlouvy)“;

- b) z části VIII. odst. 4 Úvěrových podmínek 1 plyne, že „klient je oprávněn od Smlouvy odstoupit bez uvedení důvodů ve lhůtě 14 (čtrnáct) dnů ode dne jejího uzavření. V případě, že Smlouva neobsahuje informace stanovené v § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, lhůta pro odstoupení neskončí dříve, než 14 (čtrnáct) dnů poté, kdy Banka Klientovi chybějící informace poskytne. Odstoupení ze strany Klienta musí být písemné, lhůta pro odstoupení je považována za zachovanou, je-li odstoupení odesláno Bance v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat nejpozději v poslední den lhůty. Došlo-li k odstoupení dle tohoto ustanovení, je Klient povinen Bance bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 (třiceti) dnů ode dne odeslání odstoupení Bance, zaplatit jistinu čerpaného úvěru a dále zaplatit Bance úrok ve výši, na kterou Bance vznikl nárok, pokud by k odstoupení nedošlo, a to za období ode dne, kdy byl úvěr čerpán, do dne, kdy je jistina Klientem splacena.“;
- c) v části V. odst. 4 Úvěrových podmínek 1 i Úvěrových podmínek 2 si strany sporu sjednaly, že „Banka poskytne Klientovi kdykoli za trvání smluvního vztahu bezplatně výpis z účtu v podobě tabulky umožnění“;
- d) v části V. odst. 6 Úvěrových podmínek 1 i Úvěrových podmínek 2 si Navrhovatel a Instituce sjednali, že „Klient je oprávněn splatit úvěr před dobou stanovenou ve Smlouvě. Písemnou žádost o mimořádnou (předčasnou) splátku úvěru doručí Klient Bance nejlépe 14 (čtrnáct) dní před datem požadovaného předčasného splacení. Klient je povinen na žádost Banky spolu s předčasnou splátkou uhradit Bance poplatek za předčasné splacení úvěru ve výši dle Sazebníku poplatků.“;
- e) z čl. 3.1 Sazebníku vyplývá, že „předčasné splacení úvěru“ je „zdarma“;
- f) v části VII. odst. 3 Úvěrových podmínek 1 i Úvěrových podmínek 2 si strany sporu sjednaly, že „v případě prodlení se splácením úvěrových prostředků je Banka oprávněna účtovat navíc ke sjednané úrokové sazbě úrok z prodlení ode dne prodlení do úplného zaplacení dlužné částky, a to ve výši odpovídající sazbě pro nepovolené debetní zůstatky na běžných účtech sjednané v Sazebníku poplatků.“
- g) z čl. 5.4 Sazebníku plyne, že „úroková sazba pro nepovolené debetní zůstatky na běžných účtech“ činí „25 % p.a.“;
- h) v části VI. čl. V odst. 3 Všeobecných obchodních podmínek 1 si Navrhovatel a Instituce sjednali, že „se spory, které vzniknou mezi Klientem a Bankou při provádění platebních transakcí a rovněž v rámci spotřebitelských úvěrů poskytovaných Bankou, se Klient může obracet na Finančního arbitra podle zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrování, ve znění pozdějších předpisů.“;
- i) v části IX. odst. 7 Úvěrových podmínek 2 si strany sporu sjednaly, že „klient je oprávněn řešit spotřebitelský spor ze Smlouvy mimosoudně prostřednictvím Finančního arbitra se sídlem na adrese Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1, www.finarbitr.cz.“

Navrhovatel Úvěrové podmínky 1, Sazebník a Všeobecné obchodní podmínky 1 předložil finančnímu arbitrovi spolu s návrhem na zahájení řízení.

Z interního systému Instituce finanční arbitr zjistil, že žádost o úvěr a úvěrové podmínky jsou obsaženy v jediném dokumentu, který nelze nikterak rozdělit a je možné je vytisknout pouze jako celek.

Ve vztahu k projednávanému sporu finanční arbitr z interního systému Instituce zjistil, že Žádost o úvěr a Úvěrové podmínky 1 vytiskl pracovník Instituce dne 22. 10. 2015.

Z Oznámení o změně obchodních dokumentů i shodných tvrzení obou stran sporu finanční arbitr zjistil, že Instituce zaslala dne 3. 3. 2016 Navrhovateli do internetového bankovníctví zprávu o změně obchodních dokumentů Instituce, mimo jiné i Úvěrové podmínky 2 a že Navrhovatel si zprávu dne 4. 3. 2016 přečetl a se změnou nevyslovil nesouhlas, proto podle části IX. odst. 2 Úvěrových podmínek 1 tato změna nabyla účinnosti.

10.3 Informační povinnost poskytovatele spotřebitelského úvěru podle zákona o spotřebitelském úvěru

Podle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru platí, že „[s]mlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, vyžaduje písemnou formu a musí obsahovat informace stanovené v příloze č. 3 k tomuto zákonu uvedené jasným, výstižným a zřetelným způsobem. Nesplnění této informační povinnosti nebo písemné formy nemá za následek neplatnost smlouvy. Je-li část smlouvy určena odkazem na obecné podmínky, musí připojit věřitel ke smlouvě jen takovou část obchodních podmínek, která se týká uzavírané smlouvy. Použitá velikost písma nesmí být menší než ve smlouvě. Jedno vyhotovení smlouvy musí obdržet spotřebitel v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat.“

Příloha č. 3 zákona o spotřebitelském úvěru obsahuje seznam informací stanovených směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. 4. 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (dále jen „Směrnice“), které musí obsahovat smlouva o spotřebitelském úvěru podléhající režimu zákona o spotřebitelském úvěru, zejména dobu trvání spotřebitelského úvěru, celkovou výši spotřebitelského úvěru, výpůjční úrokovou sazbu, podmínky jejího použití, roční procentní sazbu nákladů, a pro účely tohoto řízení podle

- odst. 1 písm. h) „informaci o právu obdržet kdykoli bezplatně výpis z účtu v podobě tabulky umožnění, je-li zahrnuto umožnění jistiny spotřebitelského úvěru s pevně stanovenou dobou trvání“,
- odst. 1 písm. k) „úrokovou sazbu použitelnou v případě opožděných plateb platnou v okamžiku uzavření smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, a podmínky pro její úpravu a veškeré další důsledky vyplývající z prodlení spotřebitele“,
- odst. 1 písm. n) „informaci o právu na odstoupení od smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, lhůtě, během níž může být toto právo vykonáno, a dalších podmínkách pro výkon tohoto práva“,
- odst. 1 písm. p) „informaci o právu na předčasné splacení spotřebitelského úvěru, o případném právu věřitele na náhradu vzniklých nákladů a o způsobu jejich stanovení“
a
- odst. 1 písm. r) „informaci o možnosti mimosoudního řešení spotřebitelských sporů prostřednictvím finančního arbitra.“

10.4 Porušení informační povinnosti poskytovatele spotřebitelského úvěru

Důsledky porušení informační povinnosti podle § 6 zákona o spotřebitelském úvěru stanoví zákon o spotřebitelském úvěru v ustanovení § 8 písm. b), a to „[j]estliže smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, neobsahuje informace stanovené v příloze č. 3 k tomuto zákonu, a spotřebitel tuto skutečnost uplatní u věřitele, pokládá se spotřebitelský úvěr od počátku za úročený ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou a ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr jsou neplatná.“

Absencí informace finanční arbitr rozumí uvedení nesprávného požadovaného údaje nebo informace nebo neuvedení požadovaného údaje nebo informace vůbec. Shodně se vyjádřil i Nejvyšší soud České republiky ve svém rozhodnutí ze dne 12. 7. 2016, sp. zn. 32 Cdo 4838/2015 (dále jen „Rozsudek“), když vyslovil, že „[i]nformační povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. a konkretizovanou v příloze č. 3 k tomuto zákonu věřitel splní pouze úplným a správným uvedením všech údajů vyžadovaných zákonem. Uvede-li věřitel některý ze zákonem vyžadovaných údajů nesprávně, nesplní povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. a konkretizovanou v příloze č. 3 k tomuto zákonu.“

Současně nemůže finanční arbitr odhlédnout od rozhodnutí Soudního dvora ze dne 9. 11. 2016, ve věci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti ■■■, ve kterém k sankci za porušení informační povinnosti Soudní dvůr konstatoval, že „[n]emohlo by být považováno za přiměřené, kdyby byla podle této vnitrostátní úpravy uplatněna taková sankce, která má závažné důsledky pro věřitele, v případě neuvedení těch údajů z výčtu údajů uvedených v čl. 10 odst. 2 směrnice 2008/48, které svou povahou nemohou ovlivnit schopnost spotřebitele posoudit rozsah svých závazků, jako jsou zejména název a adresa příslušného orgánu dozoru upravené v čl. 10 odst. 2 písm. v) této směrnice“.

Nebo od rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, který v Rozsudku konstatoval, že „[p]ouze ve výjimečných případech, ve kterých chybné uvedení zákonem vyžadovaných údajů zcela zjevně nemůže ohrozit naplnění shora popsaného účelu právní úpravy, lze uvažovat o tom, že zákonem stanovená sankce se neuplatní. Bude tomu tak například tehdy, nemohl-li chybně uvedený údaj nijak ovlivnit rozhodnutí spotřebitele uzavřít s věřitelem smlouvu o spotřebitelském úvěru“.

Pokud tedy neposkytnutí zákonem požadovaných informací může ovlivnit rozhodnutí spotřebitele, zda uzavře s věřitelem smlouvu o spotřebitelském úvěru, když za takovéto informace lze považovat ty, jejichž neposkytnutí spotřebiteli zcela zjevně znemožní, aby posoudil rozsah svých závazků z uzavírané smlouvy, je spravedlivé sankcionovat věřitele ztrátou nároku na odměnu.

10.5 Splnění informační povinnosti Instituce ve Smlouvě o úvěru

Finanční arbitr zjistil, že informace a údaje podle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru ve spojení s přílohou č. 3 odst. 1, konkrétně písm. h), k) n) a p) téhož zákona, jak je předmětem sporu mezi Navrhovatelem a Institucí, uvedla Instituce v Úvěrových podmínkách 1.

Finanční arbitr nezjistil, že by informace a údaje Instituce neuvedla jasným, výstižným a zřetelným způsobem, jak požaduje § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru.

Podle § 1751 odst. 1 občanského zákoníku „část obsahu smlouvy lze určit odkazem na obchodní podmínky, které navrhovatel připojí k nabídce nebo které jsou stranám známy.“

Protože Smlouva o úvěru je v tomto případě zároveň smlouvou adhezní, použije se rovněž ustanovení § 1799 občanského zákoníku, které stanoví, že „[d]oložka ve smlouvě uzavřené adhezním způsobem, která odkazuje na podmínky uvedené mimo vlastní text smlouvy, je platná, byla-li slabší strana s doložkou a jejím významem seznámena nebo prokáže-li se, že význam doložky musela znát.“

Z Žádosti o úvěr finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel požádal Instituci „o poskytnutí spotřebitelského úvěru (dále jen „spotřebitelský úvěr“) v souladu s touto žádostí a v souladu s přiloženými Úvěrovými podmínkami pro spotřebitelské úvěry.“

Čl. Vznik smlouvy, součástí smlouvy a rozhodné právo odst. 2 Žádosti o úvěr pak obsahuje odkaz na Úvěrové podmínky 1, když stanoví, že „nedílnou součástí smlouvy uzavřené dle této žádosti jsou Úvěrové podmínky, Sazebníky poplatků a Úrokové podmínky úvěrů a po jejich doručení žadateli i Akceptační dopis a Podmínky užívání karet“ a že „další práva a povinnosti výslovně touto smlouvou a Úvěrovými podmínkami neupravená se řídí Všeobecnými obchodními podmínkami“.

Navrhovatel se přitom s Úvěrovými podmínkami 1 seznámil, když ve Smlouvě o úvěru prohlásil, že „svým podpisem potvrzuji, že jsem veškeré výše uvedené dokumenty s výjimkou Akceptačního dopisu a Podmínek užívání karet převzal, četl, porozuměl jim a s jejich obsahem souhlasím.“

Finanční arbitr nezjistil, že by odkaz na Úvěrové podmínky 1 nebyl jasný a určitý a že by z doložky nebylo zřejmé, že součástí Smlouvy o úvěru jsou i další smluvní dokumenty. Umístění doložky odkazující na Úvěrové podmínky 1, její forma i obsah přitom nevzbuzují pochybnost o tom, že doložka splňuje podmínky stanovené v § 1799 občanského zákoníku, když slova Úvěrové podmínky pro spotřebitelské úvěry jsou na první straně Žádosti o úvěr zvýrazněné, samotná doložka se nachází v části označené zvýrazněným písmem Vznik smlouvy, součástí smlouvy a rozhodné právo, která je přehledně členěná na 6 odstavců a text doložky je srozumitelný a nevzbuzuje žádné pochyby o tom, co doložka zakotvuje.

Pokud jde o námitku Navrhovatele, že Úvěrové podmínky 1 neobdržel společně se Smlouvou o úvěru, ale teprve v lednu 2016, považuje finanční arbitr tuto námitku za účelovou, neboť shromážděné podklady spíše svědčí tvrzení Instituce, že Úvěrové podmínky 1 vytiskla společně s Žádostí o úvěr dne 22. 10. 2015 a naopak jeví se jako nepravděpodobné, že by je Navrhovateli spolu s Žádostí o úvěr nepředala, ale ponechala si je „v šuplíku“, jak tvrdil Navrhovatel, navíc Navrhovatel vznesl tuto námitku teprve poté, co mu finanční arbitr předestřel předběžné právní posouzení věci.

Finanční arbitr současně zjistil, že ke Smlouvě o úvěru přitom byla připojená jen ta část Úvěrových podmínek 1, která se týkala právního vztahu touto smlouvou založeného a ani velikost písma nebyla menší než v samotné Smlouvě o úvěru.

Finanční arbitr po provedeném posouzení shromážděných podkladů nezjistil, že by Instituce ve Smlouvě o úvěru řádně nesplnila svoji informační povinnost ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru ve spojení s přílohou č. 3 odst. 1 písm. h), k) n) a p) téhož zákona, protože tyto informace poskytla, a to v Úvěrových podmínkách 1.

10.6 Porušení informační povinnosti Instituce ve Smlouvě o úvěru

Informaci podle odst. 1 písm. r) přílohy č. 3 k zákonu o spotřebitelském úvěru o možnosti mimosoudního řešení sporu prostřednictvím finančního arbitra Instituce uvedla ve Všeobecných obchodních podmínkách 1.

Finanční arbitr nepovažuje Všeobecné obchodní podmínky 1 za součást Smlouvy o úvěru pro nesplnění podmínky stanovené § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, neboť Instituce ke Smlouvě o úvěru nepřipojila pouze tu část, která se Smlouvy o úvěru týkala, ale i jiné části, které se ke Smlouvě o úvěru žádným způsobem nevztahovaly.

Finanční arbitr zjistil, že Instituce s účinností od 1. 5. 2016 informaci o mimosoudním řešení sporů prostřednictvím finančního arbitra vložila do Úvěrových podmínek 2.

I když tedy Instituce nesplnila řádně v době uzavření Smlouvy o úvěru svoji informační povinnost podle odst. 1 písm. r) přílohy č. 3 k zákonu o spotřebitelském úvěru, nemohla absence této informace ve Smlouvě o úvěru Navrhovateli znemožnit, aby posoudil rozsah svých závazků z uzavírané smlouvy, protože nejde o informaci, která by jakýmkoli způsobem mohla ovlivnit rozsah závazku Navrhovatele vůči Instituci.

Finanční arbitr uzavírá, že byť Instituce nesplnila v době uzavření Smlouvy o úvěru řádně svoji informační povinnost podle odst. 1 písm. r) přílohy č. 3 k zákonu o spotřebitelském úvěru, neboť tuto informaci poskytla v dokumentu, který nesplňoval požadavky stanovené v § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, nemůže se sankce v podobě úročení úvěru ze Smlouvy o úvěru ve výši diskontní sazby uplatnit, protože nejde o porušení povinnosti, které by mohlo mít jakýkoli vliv na rozsah závazku Navrhovatele vůči Instituci.

11 K výroku nálezů

Pokud jde o řádné splnění uvedení povinné informace podle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru ve spojení s přílohou č. 3 odst. 1 písm. r) téhož zákona ve Smlouvě o úvěru, pak tato skutečnost nemohla ovlivnit rozhodnutí Navrhovatele uzavřít s Institucí Smlouvu o úvěru, jak v obdobných případech dovedl Soudní dvůr i Nejvyšší soud České republiky, proto finanční arbitr v tomto případě sankci předpokládanou v § 8 písm. b) zákona o spotřebitelském úvěru, tj. úročení úvěru ze Smlouvy o úvěru od počátku ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou a zneplatnění ujednání o jiných platbách na tento spotřebitelský úvěr, vůči Instituci nepoužije.

Finanční arbitr na základě všech výše uvedených skutečností návrh Navrhovatele v plném rozsahu zamítl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto nálezů.

P o u č e n í :

Účastník řízení může proti tomuto nálezů podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi podat do 15 dnů od jeho doručení tomuto účastníkovi řízení písemně odůvodněné námitky k finančnímu arbitrovi, přičemž platí, že včas podané námitky mají odkladný účinek.

Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručeny nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci.

V Praze dne 28. 4. 2017

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr